

zákona, který při správném výkladu k němu se nevztahuje. Výrok, jenž uznává obžalované vinnými též přestupkem útisku, je tudíž zmatečným dle čis. 10 Šu 281 tr. ř.

Čís. 1127.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

Požadování (přijetí) odstupného za být samo o sobě nezakládá ještě skutkové podstaty Šu 8 lich. zák.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Kr I 418/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního nalézacího soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 1. března 1922, pokud jím byl uznán vinným přečinem předražování dle Šu 8 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční důvod čis. 9 a) Šu 281 tr. ř. jest opodstatněn. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel dal si vyplatiti od ing. P-a 3000 Kč jako »zvláštní část nájemného a odměnu za to, že být jeho měl býti ing. P-ovi přenechán«. Z tohoto zjištění vychází na jevo, že rozsudek buduje na nesprávném právním stanovisku, že znakem skutkové podstaty přečinu Šu 8 lichevního zákona jest požadování (přijetí) odstupného za přenechání bytu. V důsledku tohoto nesprávného stanoviska nezjistil rozsudek, zda vůbec a jaká část 3000 Kč, od P-y přijatých, připadá na »zvláštní část nájemného« a jaká část na odstupné; důsledkem toho není rozsudkem též zjištěno, která částka přichází v úvahu jako neoprávněný zisk, jenž by čin, stěžovateli za vinu kladený, kvalifikoval jako přečin Šu 8 čis. 3 zákona ze 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. Dlužnoť uvážiti, že požadování (přijetí) odstupného samo o sobě nezakládá trestného činu Šu 8 lichevního zákona, nýbrž přestupek Šu 14 zákona z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n., který nepřisluší trestati soudům, nýbrž jehož potrestání přísluší policejním úřadům (okresním správám politickým) dle Šu 29 zákona.

Čís. 1128.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.).

Obchodování se zbožím vývozním podléhá ustanovením zákona lichevního pouze tehdy, vzejdou-li z něho v tuzemsku nepříznivé účinky pro spotřebitele.

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Kr I 530/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti Karla H-a a Emila F-a do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 6. března 1922, jímž